

קטקוטה

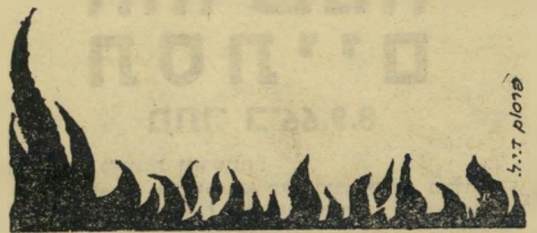

קטקוטה

ביום ו' 9.9.66, יפתח דיסקוטק האימים "דרקולה" באוירת פרנקלשטיין משגעת תעלינה נערות ה"IMS" את המורל שלך פלאים.

ב"דרקולה" תלמדו לשכוח את מה שלא הצלחתם במשך כל היום ותזכרו בכל הדברים עליהם חלמתם בליל אמש.

כתובת: אין. תיא בפירת רחי יצחק שדה ורחי הנצחון, מוצבים שלטים המכוונים למקום.

קולנוע

סרטים

למה אבא מרשה?

אבא לא יחזור עוד (רוג, ירושלים; איטליה) בסרט עצוב קורים בדרך כלל דברים עצובים. בסרט טוחס דמעות יש ייצור המוני של מאורעות מדמיעים. אם בסרט עצוב מת אבא של ילדה אחת, הרי בסוחס דמעות לא רק שהאבא מת, אלא גם האשה שלו עוזבת אותו. הילדה שלו חולה בשחפת. אין לו כסף. האבא שלו מרביץ לו מכות. האמא שלו מגרשת אותו מן הבית, ולמכונת שלו קורה אקסידנט. זה בערך מה שקורה באבא לא יחזור עוד, הנקרא בגירסה המקורית בוא נלך העירה. זהו סרט על נערה יהודיה, על אחיה העיוור ועל אביהם (שמת וקם לתחייה כמה פעמים במשך הסרט) בעיר כבושה על ידי הנאצים.

הילד הנפלא. למרות הנושא העצוב ממילא של הסרט, הוכנסו לחוכו, בכוח, כל הוואריאציות האפשריות על העצב. ראה פירוט למעלה, אלא שבכל זאת כדאי לא להחמיץ את הסרט, בגלל שלושה דברים: בגלל השחקן הטוב נינו קסטלנוואובי, בגלל הילד הנפלא פדריקו, ובצדק, בגלל זילדין תפקיד הנער העיוור, ובצדק, בגלל זילדין צ'פלין. יש בה מהקסם, העדינות וההומור של האבא שלה, יחד עם חלק מהכשרון המיוחד שלו לגיואנסים בהבעה ובתנועה. חוץ מזה יש לה פנים שהם אמנות בפני עצמה. חבל רק שהאבא שלה מרשה לה לשחק בסרטים שאינם ראויים לה.

גן-עדן של שופים

אדם ושתי חוות (בן-יהודה, תל-אביב; ארצות הברית) היא קומדיה קלה על אדם שהגיע לגן-העדן. כלומר מצא את הדרך האידיאלית לחיות חיי משפחה מ' אושרים.

יש לו אשה אחת אנגליה, צנועה, שק' סה, עקרת בית למופת, לבושה תמיד סי' נוריים ומגבות, רוחצת כלים, ומבשלת וי' יולדת ילדים, ויש לו אשה שנייה סוערת, מבלה בבארים, רוקדת, שרה, וחיה חיי אהבה סוערים.

הוא עצמו רבי-חובל המבלה את זמנו בין שתי הנשים הללו, כשכל אחת סבורה שהוא בעלה היחיד והבלעדי, והוא מקבל מכל אחת חלק אחר של חיי-המשפחה.

והי קומדיה עליונה, נחמדה, המאפשרת לאלק גינס לגנוב את ההצגה משתי הנשים שלו, שהאחת מהן היא איוון דה-קארלו, ש' היתה די נערצת בזמנה.

גם הקומדיה הישנה הזאת, גם מוסר-ההש' כל הפשוט שלה, יכולים עדיין להנות את האנשים החדשים בניימינו.

ישראל

ארבעה במיטה

היום הכי קשה בצילומי המניע לרצח היה היום האחרון. ליום הזה השאירו את העבור דה הכי מפרכת. את שלושת צילומי המיטה של גילה אלמגור עם אורי לוי, אורי זוהר ואבנר חוקיהו.

כל אחד לחוד. כל שחקנית יכולה להעיד שצילומי מיטה הם החלק הקשה ביותר בעבודתה. שחקן ש' צריך לצחוק מול המצלמה יכול תמיד לספר לעצמו בדיחות. שחקן שצריך לבכות מול המצלמה יכול להגיד לעצמו בשקט: "הרצל מת. הרצל מת. הרצל מת."

בשביל לתת מכות. בשביל לקבל התק' פת שיעקוץ. לכל זה יש שיטות. רק בשביל להתנשק עם מישהו, או לבלות איתו במיטה — אין שום שיטות. צריך לעשות את זה כמו שזה.

לנחש מה היה. "זה מביך" מסבירה גילה אלמגור, "זה גורם למתח. זה לא נעים בתור אשה. צריך לבקש מהנוכחים שיצאו. כי אם אני צריכה להתנהג כמו שהייתי מת' נהגת בסיטואציה דומה, זה לא נעים שיהיו במקום יותר מארבע עיניים."

ואם הדברים אמורים לגבי כל סצינת מיטה הרי הם אמורים במיוחד בקשר למניע לרצח. כי עד היום האחרון לא החלטת איך בדיוק תיערך הסצינה. אם גילה תתפשט קצת או הרבה, ומה יעשה בן זוגה, ומה הם יאמרו האחד לשני, ומתי יכבה האור, וכל זה. לפני הסצינה הראשונה ישבו גילה, אורי

אלמגור ב"מניע לרצח" הרצל מת, הרצל מת, הרצל מת

לוי והבמאי וחשבו איך לבצע את הדבר. הוחלט שכל מה שיתנהל ביניהם יהיה אחרי המעשה. אורי לוי יהיה כבר מוכן לעזוב את הבית, הוא יהיה לבוש, ורק גילה תהיה עטופה בסדין כדי לאפשר לאנשים ל' נחש מה היה. היו גם הצעות לעטוף אותה בדברים אחרים, קטנים יותר. אבל גילה לא הסכימה.

סצינות עדינות כאלה. הסצינה עם אורי זוהר היתה יותר קשה. לאחר דיונים רבים הוחלט שהיא תנהל כך: גילה תתפקד על החזה של אורי ותבקש ממנו שיחזור אחריה כמו שמחזירים בסרטים.

אורי יסכים. הוא יתרומם על מרסקיו, ילטף את עורה הבלונדי הארוך וילחש לה ביידיש "אני אוהב אותך". אחר כך יפרש את זרועותיו ויתרגם לרוסית, פולנית וצרפתית.

ההחלטה עברה לביצוע ולאחר חמש שעות עבודה היתה הסצינה גמורה. "זה עבר טוב", מסכמת גילה, "כי הפרט' גרים שלי התנהגו כחברים טובים וכאנשים מבורגנים. בדרך כלל בסצינות עדינות כאלה מילה אחת, בדיחה אחת — יכולה לתת הר' גשה איומה. אבל זה עבר טוב מאוד, בהר' גשה טובה ובטעם טוב. העיקר שזה עבר כבר."

אלא שגם זה לא בטוח. הבמאי בודק ב' ימים האלה את הצילומים. וכל תמונה שלא הצליחה תצולם עוד פעם. הצלם והטכנאים כבר עומדים במצב הכן.

תדריך

*** **ארבע לפנות בוקר** (פאר, תל-אביב) סיפור עצוב על ארבעה אנשים בודדים השקועים בתוך עצמם ואינם מסור' גלים להתקרר איש אל רעהו.

*** **המרגל שחזר מן הכפור** (אלנבי, תל-אביב) סיפורו של מרגל אושי, הנשחק בין הכוחות הגדולים, המשחקים ביניהם משחקים פוליטיים מסובכים. עלילה בנוייה היטב, בימוי יעיל, ומשחק מצויין.

*** **שני קוני למוז** (אורה, חיפה; הוד, תל-אביב) עיירה יהודית תוססת, מלאת דמויות ציוריות של יהודים יפים, בטיפולו החם והאוהב של ישראל בקר, לפי מחזהו הקומי של גולדפאדן. משחק מצויין של כל המשתתפים, ובעיקר: מייק בורשטיין וזירמן אוניקובסקי.

* **שבעה פלאי תבל** (סנירמה, תל-אביב) יערות בראזיל, הפירמידות של מצ' ריים, ארץ-ישראל, הגיישות של יפאן, ועוד כמה פלאי תבל, דוהרים בשלושה מימדים, אל תוך האולם הענקי, המפואר והמרופד.

* **הילד מעבר לרזוב** (ארמון-דוד, תל-אביב; חן, חיפה) סיפור ריאליסטי על ילד קטן הסובל מעונו, מתנאים קשים ומ' אבא שיכור. משחק מצויין של אריה אלי' אס. פרס אריה הזהב בפסטיבל ונציה.

* **אנשים מופלאים במכוונות מעופפות** (רוג, חיפה) המטוסים של תחי' לת המאה כפי שהם נראים בצורה צבעונית, עליונה ושמחה, על-ידי אנשי סוף המאה.

לא תאמין עד שתתקלח עם בת-אורן

BATH-OREN

Tanya

הידעת כי בת אורן הוא 'סבון ללא סבון' המסבו, מנקה ומרחיק זעה...! ריח האורנים הטבעי והקצף השופע של בת אורן, יפיגו ממך את החום ויעניקו לך הרגשה טובה